

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pentru dezarmare și pace

Pacea este astăzi dorința tuturor popoarelor. Războiul înseamnă jertfe a sute de milioane de oameni și ar aduce distrugerii uriașe. Pacea e singura cale, care salvează omenirea de suferințe și distrugerii, și contribuie la progresul tuturor popoarelor spre o viață din ce în ce mai bună. De aceea oamenii cinstiți din întreaga lume se unesc și luptă împotriva aștitătorilor la război, pentru pace.

Pacea, însă, cere cu necesitate dezarmarea generală și totală. Cursa înarmărilor este o primejdie pentru pace. A aduna cât mai multe arme e a aduna material exploziv, căruia îi e de ajuns o scînteie ca să provoace flăcările unui război nimicitor. Singura garanție a păcii, care eliberează de frica și primejdia războiului este dezarmarea generală și totală. Lucrul acesta l-au înțeles și îl înțeleg toate popoarele. De aici intensificarea luptei pentru dezarmare și pace în toate țările. Popoarele din lagărul socialist — în frunte cu poporul sovietic — luptă consecvent pentru coexistență pașnică, pentru dezarmare generală și totală, sub un control internațional. În S.U.A., Anglia, Franța, Canada, Belgia, Germania Federală, Japonia și alte țări capitaliste mișcarea pentru dezarmare și pace a devenit tot mai puternică. Astfel, ca să dăm numai un exemplu, toate organizațiile partizanilor păcii din S.U.A., au organizat între 29 ianuarie—4 februarie a. c. o săptămîină a „luptei pentru apărarea păcii”. În acest răstimp au avut loc mitinguri, demonstrații de masă în diferite orașe, pichete în jurul Comisiei pentru energia atomică, sediului O.N.U., Centrului de recrutare al armatei americane, etc. Pe pancartele demonstrațiilor era scris: „Unica noastră apărare este pacea!”, „Securitate prin dezarmare generală!”. Astfel s-a arătat dorința de pace a americanilor de rînd, hotărîrea lor de a obține încetarea cursei înarmărilor și de a înlătura primejdia războiului prin dezarmare.

O acțiune mai largă a pornit Consiliul Mondial al Păcii într-o întrîmpinarea Congresului mondial pentru dezarmare generală și pace, care va avea loc la Moscova între 9 și 14 iulie a. c. În Apelul publicat la 29 ianuarie 1962, John Bernal, președintele executiv al Prezidiului Consiliului Mondial al Păcii, scria între altele următoarele: „Dezarmarea generală, totală și controlată, inclusiv distrugerea armei nucleare, este necesitatea cea mai vitală a timpurilor noastre. Acesta este pasul ne-

cesar pe calea spre o lume fără războaie”. După ce constată că „în întreaga lume crește puternic năzuința spre dezarmare și se intensifică acțiunile pentru atingerea acestui țel”, John Bernal anunță convocarea de către Consiliul Mondial al Păcii a Congresului Mondial pentru dezarmare generală și pace, care vine în sprijinul avîntului acțiunilor pentru dezarmare și pentru lichidarea pericolului bombelor atomice. La acest Congres sînt invitate să participe „toate organizațiile și mișcările, toți bărbații și femeile... care depun eforturi pentru atingerea acestui țel mareț”. Congresul va trebui „să ducă la acțiuni pe plan mondial în favoarea dezarmării. Lucrînd împreună, popoarele din lumea întreagă vor avea suficiente forțe pentru a-și schimba soarta și pentru a îndrepta întreaga lume pe făgașul păcii”.

Poporul român este un luptător activ pentru dezarmare generală și totală, pentru pace. El sprijinește acțiunile Consiliu-

lui Mondial al Păcii, propunerile guvernului sovietic, inițiativele guvernului român, care duc la înlăturarea primejdiei războiului și la întărirea păcii în lume.

Creștinii din toate țările și de toate confesiunile participă la lupta forțelor păcii pentru dezarmare și pace. În privința aceasta, pe lîngă alte organizații creștine pentru pace, un rol însemnat are Mișcarea creștină pentru pace de la Praga. De asemenea la Consfătuirea pan-ortodoxă de la Rodos, reprezentanții tuturor Bisericilor ortodoxe s-au pronunțat pentru promovarea păcii și progresului.

Preoții și credincioșii Bisericii noastre sînt alături de popor și de inițiativele forțelor păcii în lupta pentru dezarmare generală și totală. Prin dezarmare la pace — este chemarea care mobilizează sute de milioane de oameni, de diferite convingeri religioase și politice. Prin lupta unită a popoarelor pacea va birui!

N. Mladin

Război și pace

Problema cea mai de seamă, în fața căreia se găsește azi omenirea, este problema războiului și a păcii. Ea este o problemă vitală, de a cărei rezolvare atîrnă soarta întregii omeniri. De aceea, înlăturarea primejdiei unui nou război mondial și asigurarea unei păci trainice și generale a devenit problema actuală cea mai arzătoare, care se află în centrul atenției și strădaniilor omenirii întregi.

În problema războiului și a păcii, se afirmă două puncte de vedere. Primul punct de vedere este acela al sistemului mondial al socialismului, iar cel de-al doilea este cel al sistemului burghez al imperialismului. Cele două puncte de vedere sînt cu totul opuse unul altuia.

Punctul de vedere al sistemului mondial al socialismului se concentrează în susținerea coexistenței pașnice, adică renunțarea la război ca mijloc de rezolvare a neînțelegerilor dintre state. Coexistența pașnică însemnează renunțarea totală la folosirea războiului ca mijloc al politicii. Ea presupune colaborarea dintre state, care nu poate fi înlăturată fără încrederea unui popor față de altul și fără slăbirea încordării dintre state.

Biruința socialismului nu însemnează a impune prin război orînduirea socialistă. Socialismul va învinge prin superioritatea lui economică și socială și nu prin violență. Pe de altă parte, războiul — adu-

cînd după sine distrugerii nelimitate — cere un astfel de preț, încît este absurd să se recurgă la el. De aceea, popoarele din țările socialismului se ridică împotriva războiului, seamănă încrederea în triumful rațiunii omenești, în capacitatea popoarelor de a pune capăt războaielor. Ele sînt pătrunse de convingerea că întregul proces de desfășurare a progresului social duce la lichidarea războaielor de cotropire și a militarismului. De asemenea, ele sînt pătrunse de convingerea despre posibilitatea influenței conștiente a maselor populare asupra rezolvării problemei războiului și păcii. Căci în problema războiului nu are însemnătate numai latura economică, politică sau socială, ci și voința conștientă a oamenilor. Mișcarea antirăzboinică a maselor populare din țările capitaliste, de pildă, are o mare însemnătate. De asemenea, forțele păcii sînt mai puternice decît forțele războiului și pot impune pacea în lume.

Cu totul deosebit este punctul de vedere al sistemului burghez al imperialismului cu privire la război. Prin însăși firea lui, imperialismul este generator de războaie. Cît timp va dăinui imperialismul, vor exista și condiții economice și politice pentru dezlănțuirea războiului. Astfel, esența agresivă a imperialismului generează și astăzi primejdia unor noi războaie de exterminare.

(Continuare în pag. 2)

Război și pace

(Continuare din pag. 1)

De aceea, în țările imperialiste se răspîndesc idei ca aceea că războiul este o fatalitate neîndurătoare, ceva ce trebuie să se întâmple neapărat, ceva ce nu poate fi preîntîmpinat și nici înlăturat din sînul vieții omenești.

În această privință, este de ajuns să aducem numai două mărturii. Afirmînd necesitatea de neînlăturat a războaielor, americanul Albert Thomas credea că acestea, adică războaiele, „constituiesc o parte componentă a culturii noastre ca și Biblia”. J. F. Dalles, în prefața celei de-a doua ediții din anul 1957 a cărții sale „Război și pace”, subliniază că războiul constituie o categorie istorică permanentă, care este proprie în mod organic, adică în chip de nedespărțit, societății omenești.

Dar este destul de grăitor faptul că chiar și unii oameni de știință burghezi încep să-și dea seama despre netemeinicia acestui punct de vedere. Astfel, de pildă, sociologul burghez S. König, în lucrarea cu titlul „Omul și societatea, principiile fundamentale ale sociologiei”, New-York 1959, deși consideră că războiul este o „instituție socială stabilă” (p. 321), care este „intrată în tradiția maselor” (p. 324), totuși admite pînă la urmă posibilitatea preîntîmpinării războaielor în zilele noastre. Faptul acesta dovedește că oamenii de știință ai lumii burgheze își dau seama tot mai mult de adevărul că odată cu consolidarea continuă a forțelor socialismului și a celorlalți factori ai păcii, devine tot mai sigură posibilitatea înlăturării războiului din viața omenească.

Mersul istoriei în zilele noastre inspiră încredere tot mai mare în punctul de vedere al posibilității preîntîmpinării războiului. Căci pe arena mondială se arată tot mai mult supremația puterilor socialismului asupra capitalismului imperialist, a puterilor păcii asupra puterilor războiului. Or, acest fapt dă posibilitatea reală de a exclude războiul mondial din viața societății încă înainte de victoria deplină a socialismului pe pămînt.

Este adevărat că în viața de fapt există nu numai puțința tot mai mare de a preîntîmpina un nou război mondial, ci și tendința contrară — primejdia unui război agresiv din partea puterilor imperialiste împotriva țărilor lagărului socialist și a celorlalte țări iubitoare de pace. De aceea, o însemnătate deosebită în menținerea unei păci trainice o are întărirea și dezvoltarea continuă a sistemului mondial socialist, precum și sporirea și unirea cît mai strînsă a tuturor forțelor iubitoare de pace.

Dar marea familie a țărilor iubitoare de pace — în frunte cu Uniunea Sovietică — are azi o putere economică și militară atît de evidentă, încît continuarea jocului cu focul nu poate da cîștig de cauză celor ce uneltesc împotriva păcii și o pun în primejdie. Incercările imperialismului de a se împotrivi cu forța mersului înainte al istoriei sînt absurde.

Niciodată armele n-au putut decide neînțelegerile dintre popoare într-un chip echitabil. Nu războiul este cel chemat să înlătore conflictele dintre oameni, ci rațiunea sănătoasă și efortul creator. Distrugerile sînt rîvnite numai de cei ce uneltesc masacrul, de cei ce urmează legile unei socoteli egoiste și sinistre, și anume fabricanții de bombe atomice, care scon-

Conferința bisericilor de la Delhi

Între 19 noiembrie și 6 decembrie 1961 a avut loc la Delhi în India, a treia conferință mondială a bisericilor, la care Biserica ortodoxă romînă era reprezentată prin I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei și pîr. Alex. Ionescu, vicarul Arhiepiscopiei Bucureștilor. Importanța pentru noi a acestei întruniri constă în faptul, că la ea Biserica ortodoxă romînă era primită ca membru activ, de mare importanță.

Acest fapt necesită o lămurire mai atentă asupra trecutului acestei mișcări mondiale a bisericilor, precum și asupra participării Bisericii ortodoxe romine la ea.

Divizarea creștinismului pe confesiuni a produs în 1886 gîndul reunificării confesiunilor creștine și aceasta fu numit „gînd ecumenist”. El primește formă precisă prin organizarea în 1910 a „Conferinței pentru credință și organizație”, urmată de „Alianța mondială pentru promovarea păcii prin biserică”, precum și de „Conferința mondială pentru viață și faptă”, toate cu sediul la Geneva în Elveția și cu o conducere compusă din delegații confesiunilor evanghelice. Pentru acest caracter ecumenist, adică mondial, aceste mișcări s-au adresat Bisericii romano-catolice, sau papii de la Roma, care le-a respins categoric colaborarea, precum și Bisericii ortodoxe, din partea căreia a venit răspuns pozitiv de la Patriarhia ecumenică și Mitropolia grecească, cu rezerva, că Biserica ortodoxă participă numai ca îndrumătoare a confesiunilor evanghelice ea neavînd ce licita și nici simți nevoia discutării dogmelor sale. Acelaș răspuns l-a dat și Biserica Ortodoxă Romînă, dar pentru a arăta dragoste de frate și-a anunțat participarea ca membră la întrunirile ecumeniștilor.

Astfel delegația Bisericii Ortodoxe Romine participă la conferințele de la Geneva din 1920, de la Copenhaga în 1922, de la Stockholm din 1925, la care participă o impunătoare delegație compusă din Mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului, mitrop. Nectarie Collarciuc, episc. Vartolomeu de Rimnic, arhim. I. Scriban, prof. I. Lupaș, V. Ispir și prof. Tr. Scorobeș; apoi la Lausanne din 1927, de la Praga din 1928, apoi de la Oxford și Edinburgh din 1937. După războiul al doilea mondial, primind mișcarea ecumenistă caracter mai lumesc, multe biserici s-au retras de la lucrările ecumeniștilor și astfel nu au participat nici delegații Bisericii ortodoxe romine la conferințele de la Amsterdam din 1948, de la Lund-Suedia din 1952 și de la Evanston-Chicago, din 1954.

Această absență a fost însă plină de învățătură pentru ecumeniștii de la conducere, încît și-au schimbat atitudinea ca să revină la principiile inițiale ecumeniste: de a căuta mijloace potrivite sufletești pentru apropierea confesiunilor creștine între ele, prin măsuri pașnice, prin lămurirea credinței și organizației, precum și a vieții și faptelor de dragoste creștină.

În astfel de împrejurări Sf. Sinod al Patriarhiei romine a hotărît să reintre în activitatea

ecumenistă, împreună cu Patriarhia rusă, Patriarhia bulgară și Mitropolia ortodoxă polonă. Aceasta s-a întîmplat tocmai la ședința de la Delhi, în ziua de 20 noiembrie, cînd au fost primite în cadrul Consiliului ecumenist în total 23 de biserici locale, dintre care 11 africane. Bucuria celor 1.200 delegați era reală și creștinească și astfel numărul bisericilor și confesiunilor membre ale Mișcării ecumeniste a sporit la 199.

În tematica conferinței se aflau următoarele subiecte de tratat: Hristos, lumina lumii creștine, Slujirea bisericii în actualitate, Mărturia bisericii în actualitate și Unitatea bisericii în actualitate. Discuțiile în singuritele comisii s-au dus în spirit pașnic și de bună înțelegere. Iar în noua conducere a Mișcării, constituită din șase președinți, au fost aleși: nigerianul Fr. Ibiam din Africa, pastorul Martin Niemöller din Germania Federală, cunoscut luptător pentru pace; mitropolitul Iacob al Americii, exarh al Patriarhiei ecumenice; arhiepiscopul Ramsey din Canterbury în Anglia; rev. David Moses din partea bisericilor unite indiene și metodistul american Ch. Parlin.

În această nouă configurație se pregătește totodată și o mai vie activitate creștinească pentru sprijinirea tuturor bunelor străduinți pentru înțelegere și pace creștină.

Prof. M. Șesan

Eu lupt pentru pace

Eu lupt pentru pace,
Pentru viitorul copiilor mei,
Pentru un trai mai bun, mai fericit
Eu lupt pentru cei ce s-au jertfit
Pe meterezele Comunei din Paris,
Pentru eroul care a căzut ucis
Înfruntînd tenace
Bestia din om la Buchenwald,
Eu lupt pentru ei,
Eu lupt pentru pace.

Eu duc mai departe
Steagul luptei pentru libertate
A celor care au cunoscut
Oroarea sîrmelor ghimpate.
Eu lupt pentru cei care au pierit
Sacrificați în camere de gazare
Pentru cel ce suferă și n-are
Nici o bucurie de viață
Eu lupt pentru cel ce și azi
În neagră robie mai zace
Eu lupt pentru ei,
Eu lupt pentru pace.

Eu lupt pentru fratele necunoscut
Din Uganda și Zanzibar
Pentru eroul neștiut
Care-și cucerește independența
Eu lupt pentru cel ce-și cere
Viață și pîine
Pentru cel ce nu mai vrea să poarte
Lanțuri de ciine;
Pentru cel care muncește și tace,
Eu lupt pentru ei,
Eu lupt pentru pace.

Eu lupt pentru pace,
Fiindcă nu vreau să mai aud
De Nagasachi și Hiroșima
Nu vreau, nepoții mei
Să fie victima
Draconicele experiențe nucleare,
Ci viața lor
Ca-n basme să fie fericită
De aceea dar, în vers, tenace
Voi scrie pentru ei,
Voi scrie pentru pace

Al. Bardieru

tează cîștiguri grase de pe urma unui eventual măcel.

Popoarele vād în muncă și creație temelia existenței și fericirii lor, sînt dornice de pace. De aceea, ele luptă cu hotărîre pentru pace, țin în frîu pornirile provocatorilor și urzitorilor de noi ciocniri sîngeroase mondiale. Trezvia și puterea lor fac cu puțință preîntîmpinarea războiului, îndepărtarea norilor ce întunecă azi zările lumii. Ele dau certitudinea că este în puterea omului să alunge întunecimile și fantomele îndoliate și prevestitoare de rele, să facă să răsară puternic soarele dreptății, păcii și fericirii.

C. SÎRBU

Bucuria pentru binele semenilor

După cum știm, Sf. Ioan Botezătorul, prin viața sa sfântă, prin propovăduirea sa însușită și prin botezul pocăinței a pregătit calea pentru venirea lui Mesia, adică a Mintuitorului Hristos. Cât timp a ținut activitatea sa pregătitoare pentru venirea Domnului Hristos, atenția tuturor se îndrepta spre el (Ioan 1, 20). Ucenicii Sf. Ioan desigur că se bucurau nespuse de mult când vedeau că mulțimile înconjoară pe învățătorul lor, că el se bucură de cinste și respect în fața tuturor. După ce s-a învrednicit să boteze pe Domnul Hristos la Iordan, lucrarea pregătitoare a Sf. Ioan se termină. Pe toți care mai veneau la el, Sf. Ioan îi trimite acum să urmeze pe Domnul Hristos și să asculte învățătura Lui. Chiar pe ucenicii săi i-a îndemnat să-L urmeze pe Iisus, ceea ce unii au și făcut. Astfel în scurt timp Sf. Ioan, după ce și-a îndeplinit misiunea sa, rămâne aproape singur.

Dar ucenicii Sf. Ioan, câți mai rămăseseră cu el și unii iudei nu vedeau cu ochi buni faptul că Sf. Ioan a rămas aproape singur, iar Iisus era înconjurat de mulțime de credincioși, Nemulțumiri de aceasta, ei îl întreabă chiar pe Sf. Ioan cum se explică acest fapt, neplăcut pentru ei. Plin de smerenie și înțelepciune, Sf. Ioan spune ucenicilor săi: „Voi înșivă imi sinteți martori, că am zis: Nu sint eu Hristosul, ci că sint numai trimis înaintea Lui; Cel ce are mireasă e mire, iar prietenul mirei care stă lângă el și ascultă, se umple de bucurie când aude glasul mirei. Deci această bucurie a mea s-a împlinit. Acela (Hristos) se cuvine să crească iar eu să mă micșorez” (Ioan 3, 28—30).

Asemănarea Domnului Hristos cu mirele, folosită de Sf. Ioan, este cât se poate de grăitoare. Căci pe mire toți îl înconjoară cu bucurie și dragoste, îi fac cadouri și urări de viață îndelungată și fericită. Iisus este mirele ceresc, iar Sf. Ioan ca înainte mergător al Său, este prietenul Său; cum să nu se bucure el de activitatea crescândă a lui Iisus care va aduce mintuirea așteptată de veacuri.

Din această istorisire se desprinde o învățatură deosebit de însemnată pentru viața noastră zilnică. Așa după cum Sf. Ioan privea cu bucurie și mulțumire lucrarea de mintuire a Domnului Hristos, tot așa fiecare credincios trebuie să privească cu bucurie și mulțumire la binele semenilor săi. Cu alte cuvinte, fiecare om trebuie să participe din tot sufletul la viața semenilor săi; să se identifice cu fiecare din ei, atât la bine cât și la durere.

„Plingeți cu cei ce pling și vă bucurați cu cei ce se bucură”, spune Sf. Pavel (Rom. 12, 15). Când vezi un om în suferință, într-o boală grea, de pildă, îndată îți trezește milă și compătimire, și te face să te îndurerezi de suferința lui, să participi la durerea lui. Iar durerea împărtășită pare că se micșorează, se poartă mai ușor. De pildă, samarineanul milostiv, trecând pe lângă omul rănit și prădat de tâlhari, deși era de altă lege, i s-a făcut milă de el, i-a legat ranele, l-a dus la o casă de oaspeți și a cerut să poarte grijă de el, plătind totodată și toate cheltuielile pentru îngrijirea și însănătoșirea lui (Luca 10, 30—37). De asemenea când vezi că cineva a săvârșit vreo greșală, trebuie să-ți pară rău, să te îndurerezi de căderea lui și să cauți a-l îndrepta la calea binelui, a dragostei.

A-ți fi milă de cel bolnav, a compătimi pe cineva și a-ți părea rău de greșalele semenilor sint fapte bune și ușor de împlinit, pentru că ele sint cerute de însăși legea firii sădite în fiecare om. Dar a te bucura de binele aproapelui cere o sfortare cu mult mai mare. Această o poate face numai acela care a ajuns la o viață morală înaltă, acela care a dezrădăcinat răutatea și egoismul din sufletul său și este însușit de o dragoste puternică față de oameni. Căci dragostea

este virtutea care ne face să voim și să dorim aproapelui numai binele, bine pe care ne străduim să-l împlinim și cu fapta. Dragostea, după cuvântul Sf. Ioan Gură de Aur, înseamnă bucuria de a face altora bucurie. De aceea, credinciosul însușit de dragoste se simte cu atât mai bine, cu atât mai fericit, cu cât poate alina mai multe dureri, cu cât poate face mai mult bine semenilor săi, cu cât poate răspindi mai multă bucurie în jurul său. Bucuria lui crește din bucuria semenilor cărora le-a făcut bine; de aceea el caută să facă cât mai mult bine. Când nu poate ajuta pe cineva el suferă nespuse de mult.

Străduința de a face cât mai mult bine semenilor, cu cuvântul și cu fapta, mulțumirea și bucuria pentru binele și progresul lor în viață, reprezintă cea mai înaltă treaptă de viață morală, spre care trebuie să tindă fiecare creștin. Ea unește pe oameni într-o armonie desăvârșită, în relații de ajutorare și colaborare frățească, de pace și bună înțelegere. Fiecare om devine prieten și izvor de bucurie pentru semenii săi. Stăpinit de aceste simțăminte sublime, Sf. Serafim de Sarov saluta pe fiecare creștin cu care se întâlnea cu cuvintele: „Tu, bucuria mea, Hristos a înviat!”.

Păcatul care se împotrivesc acestei stări frumoase este invidia sau pisma; căci omul invidios este plin de răutate; el nu se gîndește decît la binele său. El să fie fericit, să aibă de toate, să-i meargă bine; de semenii din jurul său nu se interesează, nu-i pasă de loc. Mai mult. Cel invidios se bucură de greșelile și durerea aproapelui și se întristează de binele acestuia; el vrea să-și clădească fericirea sa pe durerile pricinuite altora. De aceea cel invidios sau pismăreț face numai rău semenilor săi. Invidia sau pisma este ca un vierme neadormit care roade mereu inima oelui stăpinit de acest păcat și-l face să păcătuiască față de Dumnezeu și față de semenii săi. Astfel când Cain a văzut că fratele lui, Abel, este mai bun și jertfa lui a fost bineprimită de Dumnezeu, iar a sa nu, s-a umplut de invidie pe Abel. Robit de această pornire pătimașă Cain a ajuns pînă acolo încît a omorît cu pietre pe fratele său Abel (Gen. 4, 3). De asemenea Saul, văzînd calitățile frumoase și vitejia lui David, l-a invidiat mult timp, căutînd chiar să-l omoare (I Samuel 18, 2—26, 25). Un început de invidie am văzut și la ucenicii Sf. Ioan, care nu vedeau cu ochi buni activitatea rodnică a Domnului Hristos. Dar Sf. Ioan le-a arătat îndată greșala și i-a îndreptat la calea smereniei și a dragostei.

Din cele citeva fapte arătate ne putem da ușor seama de urmările deosebit de rele pe care le are păcatul invidiei sau pisma pentru viața omenească. Dacă bucuria pentru binele semenilor este ca un fel de magnet care unește pe oameni în dragoste, pace, frățietate și colaborare frățească spre binele tuturor, invidia sau pisma împotriva înrăutățește mereu relațiile dintre oameni și popoare, producînd neînțelegeri, certuri și chiar războaie. Dacă dragostea face pe om prieten și izvor de bucurie pentru semenii săi, pisma îi împietrește inima și-l face nesimțitor și dușman pentru cei din jurul său. De aceea, invidia este socotită ca un păcat capital sau de moarte, pentru că prin ea se nesocotește legea de bază a vieții omenești care este dragostea față de oameni. Invidia reprezintă astfel o pervertire a înțelegerii omenești, pentru că în mod firesc, cum am arătat mai sus, noi trebuie să ne întristăm de greșala și durerea aproapelui și să ne bucurăm de binele lui. Ori invidiosul face tocmai împotriva, cum nu trebuie și cum nu este bine.

Învățătura ce se desprinde din cele de mai sus este limpede: fiecare credincios trebuie să se străduiască să smulgă din inima sa orice pornire de invidie față de semenii săi. Să cultivăm în viața

numai bunătatea, dragostea și slujirea frățească. Să dorim semenilor numai binele și să ne bucurăm de succesele lor, de progresul lor în calea binelui. Mai mult: să le dăm mină de ajutor la vreme de impas, să-i ajutăm să progreseze cit mai mult pe calea binelui. „Gîndiți-vă bine, spune Sf. Pavel, să nu dați fratelui pricină de poticnire și de sminteală” (Rom. 14, 14), „ci fiecare din noi să placă aproapelui său în ceea ce este bine, spre zidirea sufletească” (Rom. 15, 2). „Să nu se îngrijească fiecare numai de ale sale, ci fiecare să poarte grijă și de ale altora” (Filip. 2, 4). Împlinind această poruncă ne câștigăm mintuirea, fericirea cerească și pămîntească, și contribuim la statornicirea relațiilor de pace, frățietate și dragoste între oameni și popoare.

Ierom. Irineu Crăciunăș

Specialiștii din agricultură

La 1 aprilie 1961, în colhozurile din R.S.F.S.R. lucrau peste 23.000 de agronomi, mai bine de 36.000 medici și agenți veterinari, aproape 18.000 de ingineri, tehnicieni și mecanici. Peste 82 la sută din acești specialiști aveau studii superioare sau medii de specialitate. Ceea ce înseamnă că fiecare colhoz avea, în medie, un agronom, un medic sau un tehnician veterinar, un inginer sau un tehnician mecanic. În momentul de față fiecare al doilea președinte de colhoz are studii superioare sau medii de specialitate.

Un număr și mai mare de specialiști lucrează în sovhozuri. La 1 decembrie 1960, de pildă, lucrau în sovhozuri aproape 58.000 de specialiști cu studii superioare sau medii. În fiecare sovhoz erau astfel, în medie, 14 agronomi, veterinari, ingineri și tehnicieni. Dacă ținem seama și de specialiștii din stațiunile de reparat tractoare, din gospodăriile auxiliare și din alte întreprinderi și organizații agricole, în satele din Federația Rusă lucrează acum 175.000 de specialiști cu diplome.

Și acest detașament crește mereu. În 1960, de pildă, instituțiile de învățămînt superior au dat 20.000 de specialiști, adică de 3,5 ori mai mult decît în 1940.

În ultimii cinci ani, în Federația Rusă au fost pregătiți pentru munca la sate 1.400.000 de tractoriști, combineriști și mecanici.

O mare putere maritimă

Uniunea Sovietică este o mare putere maritimă. Granițele ei, udate de 14 mări și trei oceane, au o lungime totală de 47 mii km depășind lungimea ecuatorului terestru.

Puterea sovietică a dat o importanță deosebită dezvoltării flotei maritime. În 1913 întreaga flotă a Rusiei țariste însuma abia un tonaj de 107.642 tone registru. În condițiile socialismului victorios, în numai cinci ani — 1956—1960 — flota maritimă sovietică a fost înzestrată cu nave pentru mărfuri uscate însumînd un tonaj de 1.140.000 tone și cu tancuri petroliere însumînd un tonaj total de 460.000 tone. În ce privește traficul de mărfuri pe mare, în 1958 acesta a fost de cinci ori mai mare decît în 1913, iar în 1965 va fi de două ori mai mare decît în 1958.

Sfânta taină a Mirului

Prin Sfânta Taină a Botezului ne naștem la viață nouă duhovnicească și intrăm îndreptați și sfințiți în împărăția darului lui Hristos.

Însă precum în viața cea după trup omul de abia născut, spre a se întări și a crește, are lipsă de hrană, de aer, de lumină și de alte mijloace; tot așa și în viața cea duhovnicească, îndată după nașterea sa din apă și din Duh Sfânt, creștinul are lipsă de puterea darului Duhului Sfânt, ca cu ajutorul Lui nu numai să se susțină în viața cea duhovnicească, ci să se întărească și să crească în ea. Această putere dumnezeiască i se împărtășește creștinului botezat, prin sfânta taină a Mirului, adică prin ungerea cu Sfântul Mir.

Sfântul Mir este așadar o taină, în care celui botezat, prin ungerea părților trupului cu mir sfințit și prin rostirea cuvintelor: „Pecetea darului Duhului Sfânt” i se împărtășesc puterile darului, de care are el lipsă ca să se întărească și să crească în viața cea sufletească.

Sfânta taină a Mirului se împărtășește la Botez, când celui botezat i se unge în semnul crucii diferite părți ale trupului cu mir sfințit, rostindu-se cuvintele: „Pecetea darului Duhului Sfânt”.

Mirul este compus din untdelemn, balsam și alte arome. Untul de lemn este medicament pentru rane, mijloc de întărire pentru cei slabi și face trupul, care se unge cu el, mlădios. Pentru aceea în vechime se ungeau pe trup bărbații care mergeau la lupte de întrecere.

Balsamul este o alifie care are un miros foarte plăcut și puterea, că nu lasă să treacă în putreziciune trupul uns cu el. Prin urmare și credințioșii prin darul ceresc, care li se împărtășește în sfânta Taină a Mirului, ușor se pot feri de putreziciunea păcatului. Amestecarea untului de lemn cu balsam și cu alte arome îndeamnă pe cei mîruiți de a pune în lucrare nu una sau alta, ci toate virtuțile creștine.

Sfânta taină a Mirului se împărtășește cu cuvintele: „Pecetea Darului Duhului Sfânt”. Aceste cuvinte sfinte se întemeiază pe cuvintele Sfântului Apostol Pavel din epistola a doua către Corinteni cap. I, vers. 22, unde se zice: „Carele ne-a pecetluit pe noi și a dat arvuna Duhului Sfânt întru inimile noastre”. Prin aceste cuvinte se arată, că prin ungerea cu sfântul mir, cel mîruit este pecetluit și întărit în darurile Duhului Sfânt, pe care le primește pentru întărirea puterilor duhovnicești.

Sfântul mir se sfințește în săptămîna patimilor după o rînduială deosebită și în mod foarte sărbătorec. În Miercuria cea mare în Biserică la Sf. Patriarhie se fierb untul de lemn și aromele între rugăciuni și citirea sfintei Evanghelii, iar în Joia Paștilor se pune Mirul la Sf. Liturghie pe Sfânta masă de-a stînga discului și înainte de-a zice diaconul: „Pe toți sfinții pomenindu-i”... Patriarhul țării face rînduiala binecuvîntării mirului cu rugăciunile trebuincioase.

După Sfânta Liturghie se așează mirul într-un loc deosebit, unde se păstrează și de unde se împarte episcopilor și mitropolitilor și de la aceștia îl primesc apoi preoții.

Ungerea cu Sfântul Mir. Sfânta taină a Mirului se împărtășește — precum am spus mai înainte — la Botez, în modul următor:

După botezarea copilului în apă, preotul zice rugăciunea: „Bine ești cuvîntat Doamne, Dumnezeule, atotfăcătorule!”..., în care rugăciune preamărește pe Dumnezeu, carele a dăruit celui nou botezat curățire în sfânta apă și sfințenie, și cere să-i dăruiască acestuia și pecetea darului Sfântului Duh, păzindu-l întru curăție și dreptate. După rugăciunea aceasta, preotul unge cu Sf. Mir pe cel botezat, făcînd chipul Crucii la frunte, la ochi, la nări, la gură, la amîndouă urechile, la piept, la mîini și la picioare, zicînd la fiecare ungeră: „Pecetea darului Sfântului Duh. Amin”.

Cel botezat este uns mai întîi la frunte, pentru ca să se lumineze cu virtutea înțelegerii, apoi

se unge la urechi, pentru ca să asculte tainele dumnezeiești... Mai departe la nas, pentru ca, după ce a primit ungerea dumnezeiască, să zică: „A lui Hristos bunămireasmă sîntem lui Dumnezeu” (Epist. 2-a Corint., cap. 2, vers. 15). După aceea la piept, pentru ca el „îmbrăcat cu platoșa dreptății să stea contra meșteșugirilor diavolului...” (Epist. Efeseni, cap. 6, vers 11 și 16). Și după ce s-a învrednicit de această sfîntă ungeră, se va numi el creștin cu adevărat. Terminîndu-se Ungerea cu Sfântul Mir, se continuă rînduiala Sfîntului Botez.

Spălarea și tunderea. După citirea Evangheliei, preotul zice rugăciunile trebuincioase în care se roagă, ca Domnul în cel nou botezat să păzească neîntinat vestmîntul nesticăciunii, să păstreze în el nesticăta pecetea cea duhovnicească ș. a.; apoi îl stropește zicînd: „Îndreptatu-te-ai, luminatu-te-ai, sfințitu-te-ai, spălatu-te-ai în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh. Amin”. După acestea, luînd burete nou, mușat în apă, șterge fața celui botezat și mîruit, capul, pieptul și zice: „Botezatu-te-ai, luminatu-te-ai, mîritu-te-ai, sfințitu-te-ai, spălatu-te-ai în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh. Amin”.

În fine, cetînd preotul din Molitvelnic alte rugăciuni, tunde cruciș pe cel botezat și mîruit, zicînd: „Tunde-se robul lui Dumnezeu (N) în nu-

mele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin”.

Spălarea corpului uns cu sfîntul mir s-a introdus în rînduiala Botezului pentru ca să fie scutit sfîntul mir de orice necurăție. Căci dacă apa Botezului nu se cuvîne să fie vărsată din vasul de botez într-un loc unde ar putea fi călcată cu picioarele, cu atît mai virtos se cuvîne a păzi întru totul rămășițele sfîntului mir.

Părul capului se tunde în aducerea aminte de vechea tăiere împrejur a cîrniei, care s-a desființat acum prin Botezul nou al Duhului Sfînt. Tunderea părului mai închipuiește și depunerea gîndurilor păcătoase, ea este semnul că cel botezat se dă în ascultare sau în slujbă lui Dumnezeu.

După acestea se cîntă: „Fericiți căroră s-au iertat fărădelegile”, iar cel botezat și mîruit se aduce în fața sfîntului altar și acolo se cuminecă cu Sfînta Împărtășanie, adică cel nou născut sufletește prin taina sfîntă a Botezului, și întărit cu darurile Duhului Sfînt prin Sf. Taină a Mirului, se hrănește cu Trupul și Sângele Domnului, unindu-se cu Iisus Hristos.

Taina Mirungerii revărsă în noi Duhul Domnului, care este duhul înțelepciunii și al înțelegerii, duhul sfatului și al tăriei, duhul cunoștinței și al temerii de Dumnezeu, duhul dreptății și al păcii (Is. 11, 2). Pr. N. Terchilă

Fiul lui Dumnezeu

„Răspuns-a Natanail: „Rabbi, tu ești Fiul lui Dumnezeu, tu ești împăratul lui Israel”. (Ioan 1, 30)

Sfînta Evanghelie (In. 1) ne spune că Filip, unul dintre noii apostoli chemați de Iisus, a mers la prietenul său Natanail, i-a vorbit despre Iisus Nazarineanul și l-a invitat să-L vadă, dacă nu cumva acesta este Mesia.

Natanail răspunde lui Filip, după judecata oamenilor vremii aceleia, că dintr-un orașel neînsemnat ca Nazaretul, nu poate ieși, nu se poate naște un om mare, ca Mesia cel așteptat de veacuri. Însoțind pe Filip, Mîntuitorul, cînd vede pe Natanail, a zis lui: „Iată cu adevărat Israilitean, întru carele vicleșug nu este”, iar către Natanail a spus că l-a văzut pe el cînd era sub smochin, pînă nu l-a chemat Filip.

Aceste cuvinte au fost deajuns pentru Natanail, ca să-l mărturisească pe Iisus de Fiu al lui Dumnezeu și împărat al lui Israel, zicînd: „Rabbi, tu ești Fiul lui Dumnezeu și împăratul lui Israel” (Ioan 1, 50).

Nu numai Natanail mărturisește pe Iisus, că este Fiul lui Dumnezeu, ci acest lucru îl face și Sf. Apostol Petru, zicînd: „Tu ești Hristos Fiul Dumnezeu celui viu”. E numele, pe care-l întîlnim de multe ori în Sf. Evanghelii.

Numele de „Fiu al lui Dumnezeu” a fost dat Mîntuitorului nostru Iisus Hristos de însuși Dumnezeu Tatăl, care la botezul lui Iisus a mărturisit: „Acesta este Fiul meu cel iubit întru care bine am voit”. Asemenea, la Schimbarea la față a Mîntuitorului, glasul Tatălui din cer a mărturisit din nou: „Acesta este Fiul meu cel iubit, pe acesta să-l ascultați”. Acest nume cu semnificația lui întregă și l-a dat Mîntuitorul sieși: „Fiu al lui Dumnezeu”, — „Care — după cum mărturisește Biserica în Crez — din Tatăl s-a născut, mai înainte de toți vecii”... El s-a coborît din cer ca să ne înalțe la cer. El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu „născut iar nu făcut, de o ființă cu Tatăl prin care toate s-au făcut”, — deci El este „Unicul” Fiu al lui Dumnezeu, a Cărui misiune era mîntuirea. „Căci așa a iubit Dumnezeu lumea, încît pe singurul său Fiu l-a dat...” (Ioan 3, 16).

Mîntuitorul se numește pe sine Fiu al lui Dumnezeu, nu numai în fața Apostolilor Săi și a mulțimilor ce îl urmau, ci și în fața judecătorului Ponțiu Pilat. Acesta îl întrebă: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu?” — la care întrebare Mîntuitorul răspunde: „Da, eu sînt”. Asemenea, la înfrabarea marelui Arhieru: „Juru-te să ne spui, dacă tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu?”

la care Mîntuitorul răspunde ca și lui Ponțiu Pilat: „Tu zici că eu sînt” adică: „Eu sînt”. Această mărturisire i-a atras condamnarea la moarte. „Căci pe sine Fiul lui Dumnezeu s-a făcut” și Hristos a murit pe cruce ca Fiu al lui Dumnezeu.

Mîntuitorul Hristos nu s-a numit pe sine simplu și fără nici o însemnătate „Fiu al lui Dumnezeu”, ci El a luat asupra-și și atribuțiunile cuvenite în calitate de Fiu al lui Dumnezeu zicînd: „Eu și Tatăl una sîntem”. — „Cel ce m-a văzut pe mine, a văzut pe Tatăl”, deci El este „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”. În această calitate a propovăduit noua Sa învățătură, a făcut vindecări minunate, a iertat păcatele, a înviat morți și a trimis pe Sfinții Săi Apostoli și Ucenici la propovăduire, a întemeiat Biserica, a rînduit Sfintele Taine, și a cerut ca toți creștinii să creadă în Fiul lui Dumnezeu și, crezînd, viața veșnică să aibă.

Mîntuitorul ne poruncește lîmpede: „Credeti în Dumnezeu și întru mine credeti” (Ioan 14, 1). Căci: „Cel ce va crede, mîntui-se-va” — De unde cu tot dinadinsul, din toată inima și din tot sufletul nostru să zicem: „Cred, Doamne și mărturisesc, că tu ești cu devărat Fiul lui Dumnezeu celui viu”.

Avînd credință în Fiul lui Dumnezeu, totul urmează de la Sine: viața Lui sfîntă, învățătura Lui, faptele Lui minunate, patima și moartea Sa pe lemnul crucii și cu deosebire învierea Sa din morți, înălțarea Sa la ceruri și șederea de-a dreapta Tatălui întru gloria Sa.

Multe și mari bunătăți a adus Fiul lui Dumnezeu, pe care le-a făcut să se reverse ca o ploaie de daruri cerești asupra noastră. Fiul lui Dumnezeu a adus pacea, bucuria, fericirea, mila și iubirea — mai ales iubirea. Fiul lui Dumnezeu a făcut cunoscut lumii pe Dumnezeu și darurile minunate ale sufletului credincios: Credința, Nădejdea și Dragostea, cele trei virtuți teologice, care asigură sufletului mîntuirea.

Credința în Fiul lui Dumnezeu au practicat-o și au trăit-o Apostolii, au propovăduit-o Sfinții Părinți, mucenicii, pustnicii, i-au închinat curățenia trupului și sufletului lor fecioarele și i-au închinat în cursul veacurilor mulțime de creștini munca și viața lor. Credința în Fiul lui Dumnezeu a dat inimi calde, voințe puternice și caractere nobile, pe sfinții lui Dumnezeu. Și astăzi, ca și în trecut, credința în Fiul lui Dumnezeu stă la temelie Bisericii, a dragostei de frate, a luptei creștinilor pentru pace. Căci așa zicem la Sf. Liturghie în Credeu: „Cred... Și întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu”...

Prof. Iuliu Man